

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115218290
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8115218290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, Bajkalská 19B, 826 58 Bratislava, IČO: 36 062 235, právne zastúpeného Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava IČO: 00 151 700, proti žalovanému: B. R., G.. X.XX.XXXX, XXX XX L. XXX, právne zastúpenému JUDr. Svätoslavom Vaškom, advokátom so sídlom Baštov á 5/A, 085 01 Bardejov, IČO: 42232805, o zaplatenie 7.975,06 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 17C/299/2015-109 zo 6.6.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku v časti o zaplatenie sumy 720,- eur.
V časti prevyšujúcej sumu 720,- eur mení rozsudok tak, že žalobu zamietá.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.975,06 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania od žalovaného vo výške 100 %. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že „žalobca si od žalovaného uplatňuje náhradu vo výške 7.975,06 Eur ako postihové právo z dôvodu, že žalovaný dňa 07.11.2011 spôsobil dopravnú nehodu, keď viedol motorové vozidlo Škoda Favorit EČ: O. XXXAF na ceste v smere od W. do K., pričom neprispôobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam a poveternostným podmienkam a okolnostiam, ktoré mohol predvídať, nezvládol riadenie, dostal sa na pravú krajnicu v smere svojej jazdy, kde bočnou pravou časťou vozidla narazil do železného zábradlia, pričom jeho spolujazdci M. B., Y. C. a A.P. C. utrpeli pri dopravenej nehode škodu na zdraví. U žalovaného v čase dopravnej nehody bolo zistené požitie alkoholu 1,36-1,72 promile. Dopravnú nehodu spôsobil žalovaný porušením ustanovenia § 15 ods. 1, § 4 ods. 3b zákona 315/1996 Z.z. V čase dopravnej nehody bol žalovaný poistený podľa § 3 ods. 1 vyhlášky č. 423/1991 Zb. v Slovenskej poisťovni pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Škoda Favorit EČ: O. XXXAF. Žalovaný bol uznaný vinným v trestnom konaní vedenom na OS Bardejov 2T/44/2002, rozsudkom zo 17.01.2003 z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1,2 Trestného zákona a trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d/ Trestného zákona, pričom poškodený M. B., Y. C., A. C. a Slovenská správa ciest, Bratislava boli odkázaný so svojimi nárokmi na občianskoprávne konanie.

Sociálna poisťovňa dňa 15.11.2013 vydala výzvu č. 25/2013, ktorou vyzvala žalovaného na dobrovoľné plnenie náhrady škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatom dôchodkových dávok pre M. B. vo výške 4.148,57 Eur za obdobie od novembra 2012 do októbra 2013- Výzvou č. 20/2014 z 18.12.2014 na zaplatenie škody 4.246,23 Eur v súvislosti s výplatom dôchodkových dávok M. B. za obdobie od novembra 2013 do októbra 2014 vo výške 4.246,23 Eur. Žalobca uvedené nároky uhradil 02.01.2014

Sociálnej poisťovni vo výške 3.941,14 Eur a 15.01.2015 vo výške 4.033,92 Eur. Listom zo 04.02.2015 vyzval žalobca žalovaného na úhradu 7.975,06 Eur, ktoré vyplatil Sociálnej poisťovni ako ďalšie poistné plnenia podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky 423/1991 Zb..“

2. Predmet sporu súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 15 ods. 1, § 4 ods. 3 písm. a/, b/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, § 3 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/, § 25 vyhlášky č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 28 ods. 2, 3 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. V nadväznosti na právnu kvalifikáciu predmetu sporu súd prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcu, tzv. postihové právo vyplýva z § 11 vyhlášky č. 423/1991 Zb., ktorej účinnosť bola do 01.01.2002. K dopravnej nehode došlo 07.11.2001 ako to vyplýva z právoplatného rozsudku Okresného súdu Bardejov 2T/44/2002, preto sa aplikuje vyhláška č. 423/1991 Zb., § 11 ods. 1 písm. a). Ide o nárok žalobcu voči žalovanému ako poistenému na náhradu plnenia alebo jeho časti, ktorú za poisteného platil žalobca ako poisťovateľ. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že za žalovaného bola vyplatená náhrada vo výške 7.975,06 Eur, a to od 02.01.2014, kedy žalobca vyplatil Sociálnej poisťovni náhradu za vyplatené invalidné dôchodky M. B. vo výške 3.941,14 Eur a dňa 15.01.2015, kedy vyplatil sumu 4.033,92 Eur.

Poukazom na § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky 423/1991 Zb. uviedol, že žalobca vyplatil za žalovaného sumu 7.975,06 Eur, preto ide o nárok, ktorý je oprávnený vymáhať žalobca od žalovaného. Žalobca ako mieru primeranosti nevymáha úroky za omeškanie z tohto postihového nároku. Právo poisťovne domáhať sa od poisteného náhrady sumy vyplatenej poškodenému nie je odvodené od práva poistného, ktoré by na poisťovňu prešlo v zmysle § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ide o priamy nárok poisťovne proti poistenému na základe poistného vzťahu, ktorý je upravený v § 11 vyhlášky 423/1991 Zb. a v ktorom sú vymedzené podmienky, za ktorých poisťovňa môže takýto nárok žiadať. Ide o ustanovenie lex specialis v oblasti zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla oproti všeobecnej úprave zmluvného poistenia upraveného v § 788 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Nejedná sa o vzťah zodpovednosti za škodu, pričom nárok poisťovne voči škodcovi, t.j. žalovanému ako poistenému vzniká vyplatením poistných súm. Výška uplatnenej náhrady je limitovaná výškou vyplateného plnenia z dôvodu poistnej udalosti a je len na poisťovateľovi, či sa rozhodne uplatniť náhradu všetkých vyplatených súm alebo podľa vlastného zváženia upustí čiastočne alebo úplne nebude žiadať nárok podľa vyhlášky 423/1991 Zb. Súd nemôže moderovať výšku uplatneného nároku aplikáciou § 450 alebo § 726 Občianskeho zákonníka. Preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

4. O trovách strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalovaný.

6. Odvolacie dôvody podriadil pod ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP. Nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces videl žalovaný v tom, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej na pojednávaní dňa 6.6.2018 napriek tomu, že právny zástupca žiadal včas súd o ospravedlnenie neúčasti svojej z dôvodu kolízie s inými pojednávaniami a z dôvodu na strane žalovaného spočívajúceho v pokračujúcej dočasnej práceneschopnosti, kedy ďalšia kontrola žalovaného bola stanovená na 7.6.2018. Namietal, že súd neoznámil žalovanému svoje rozhodnutie o súhlase, resp. nesúhlase s návrhom na odročenie pojednávania.

7. Odôvodnenie rozsudku považoval žalovaný za nedostatočné, nesprávne a nezákonné. Nesúhlasil so záverom súdu, že za mieru primeranosti vymáhaného regresného nároku považoval to, že žalobca nevymáha úroky z omeškania z tohto postihového nároku. V danom prípade totižto ide o príslušenstvo k istine, ktoré žalobca poškodeným neplnil. Mal za to, že primeranosť nemožno posudzovať ani podľa násobku, či percentuálneho určenia alebo upustenia od príslušenstva, ale musí sa posudzovať na každý konkrétny prípad jednotlivo, so zohľadnením výšky uplatňovanej regresnej náhrady a jej dopadu ekonomického, materiálneho, sociálneho na osobu žalovaného a jeho rodinu. Vyslovil názor, že poisťovňa má právo na náhradu súm, ale pri uplatnení zásady primeranosti, ktorá zásada určuje hranicu

maximálnej výšky uplatňovanej regresnej náhrady. Zdôraznil, že účelom poistenia zodpovednosti je ochrana poisteného, ktorý za tým účelom platí poistné. Regresný nárok voči poistenému má mať v takomto prípade funkciu výchovnú, čiastočne aj represívnu, ale nikdy nie funkciu devastačnú, likvidačnú, ohrozujúcu život a existenciu poisteného a jeho rodiny. Odvolateľ vytkol súdu prvej inštancie, že tento neskúmal primeranosť uplatňovanej regresnej náhrady z hľadiska toho, že žalobca bude do budúca opakovane poskytovať plnenia v prospech poškodených a že tieto budú následne uplatňované voči žalovanému opakovane. Poukázal na to, že žalobca si už uplatnil voči nemu ďalšie regresné náhrady v dôsledku vyplácania invalidného dôchodku v prospech poškodeného M. B., a to vo výške 7.534,91 eur za obdobie od novembra 2010 do novembra 2012 a vo výške 4.091,73 eur za obdobie od novembra 2014 do novembra 2015. Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ani zásadou proporcionality z hľadiska existujúceho vnútorného predpisu žalobcu, ktorý určoval uplatnenie práva postihu pri požití alkoholu do 2‰ do výšky 60 %, najviac 50.000,- Sk (1.659,69 eur).

8. Vo vzťahu ku konštatovaniu súdu prvej inštancie, že výška uplatnenej náhrady je limitovaná výškou vyplateného plnenia z dôvodu poistnej udalosti a je len na poisťovateľovi, či sa rozhodne uplatniť náhradu všetkých vyplatených súm alebo podľa vlastného zváženía nebude žiadať nároky podľa vyhlášky č. 423/1991 Zb., teda že súd nemôže moderovať výšku uplatneného nároku aplikáciou § 450 alebo § 726 Občianskeho zákonníka. Vyslovil svoj názor, že výšku primeranosti regresnej náhrady stanovuje ten, kto regresnú náhradu uplatňuje, nie súd. Uplatnenie regresného nároku je právo poisťovne, nie povinnosťou, teda ide o individuálne rozhodnutie poisťovne. Ak poisťovňa rozhodne v rámci tzv. regresného konania o uplatnenie regresnej náhrady voči poistenému a o jej výške, tak musí znášať aj následky svojho rozhodnutia. Preto rozhodnutie poisťovateľa o správnom posúdení a uplatnení zásady primeranosti mal súd preskúmať a na základe toho žalobe vyhovieť alebo ju zamietnuť. Namietal tiež nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný namietal aj arbitrárnosť konania, teda nedostatočné vypořádanie sa s jeho argumentáciou prednesenou v konaní. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odvolaciemu súdu predmetné konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. IV ÚS 377/2018.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 8.10.2018. Odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné. Vo svojom vyjadrení poukázal na vzťah Občianskeho zákonníka k vyhláške č. 423/1991 Zb. s dôrazom na to, že vyhláška obsahuje špeciálnu právnu úpravu poistenia oproti všeobecnej úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku s dôrazom na zmocňujúce ustanovenie § 789 Občianskeho zákonníka, ktorý ohľadne úpravy práv a povinností zo zákonného poistenia upravených v osobitnom právnom predpise odkazuje na podmienky v ňom uvedené. Vyhláška č. 423/1991 Zb. tak obsahuje špeciálnu právnu úpravu poistenia oproti všeobecnej úprave obsiahnutej v ustanoveniach § 790 až § 828 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z interpretačnej právnej zásady *lex specialis derogat legi generali* nemožno konštatovať rozpor medzi ustanovením § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. a ustanovením § 826 Občianskeho zákonníka. V súvislosti so svojou argumentáciou poukázal na ustálenú súdnu prax a právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo/3/2004 z 23.11.2004, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II ÚS 653/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17C/23/2017. Zdôrazniac účel zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upraveného vyhláškou č. 423/1991 Zb. žalobca tvrdil, že prvotným účelom tohto poistenia bolo zabezpečiť právnu ochranu osobám poškodeným v dôsledku prevádzky motorových vozidiel poskytnutím primeranej náhrady škody, ktorá im vznikla na majetku a na zdraví, a to bez ohľadu na možnosti osoby zodpovednej za škodu. Ďalším účelom zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je požiadavka, aby náhrada škody pre poškodených nadmerne nezaťažovala osoby zodpovedné za škodu, a to vzhľadom ku skutočnosti, že škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel dosahujú často pomerne vysokú výšku. Tento princíp však neplatí absolútne a je prelomený práve ustanovením § 11 vyhlášky č. 423/1991 Zb., v ktorom sa sprítomňuje zásada zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v tomto druhu zákonného poistenia, a to v presne zákonom stanovených dôvodoch. Žalobca ďalej zdôraznil, že porušenie povinnosti zákazu viesť motorové vozidlo po požití alkoholického nápoja v čase keď je pod jeho vplyvom, je tak závažným porušením právnej povinnosti, že vyhláška č. 423/1991 Zb. ho kladie na roveň s úmyselným spôsobením škody, nakoľko oba tieto dôvody uplatnenia postihového nároku poisťovne voči poistenému upravuje v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 423/1991 Zb.. Podľa názoru žalobcu je tak dôvodné, aby prevládol princíp zodpovednosti za škodu konkrétnej zodpovednej osoby nad druhým účelom zákonného poistenia. V opačnom prípade by totižto došlo

k negovaniu preventívneho charakteru ustanovenia § 11 zvlášť v ods. 1 písm. a/ vyhlášky, čo by mohlo mať vplyv na zníženie miery opatrnosti zo strany osôb vedúcich motorové vozidlá, najmä pri dodržiavaní zákonnej povinnosti zdržať sa požitia alkoholu v čase pred vedením motorového vozidla. Poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky žalobca zdôraznil, že poisťovňa má právo na náhradu všetkých súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, teda jedine poisťovateľ je oprávneným subjektom v určení výšky požadovanej náhrady v zmysle uvedeného ustanovenia, v dôsledku čoho konajúci súd nemôže toto postihové právo moderovať podľa § 450 Občianskeho zákonníka a nemôže ani posudzovať jeho primeranosť, či neprimeranosť. Konajúci súd mal len objektívne posúdiť, či sú dané základné predpoklady žalobcu žiadať od žalovaného náhradu vyplatených súm v súlade s platnou právnou úpravou a nemôže nahrádzať vôľu žalobcu a vnútiť mu zníženie uplatňovaného nároku, nakoľko pre takýto postup nie je opora v platnom právnom poriadku. Mal za to, že ak by žalovaný nebol schopný zaplatiť uplatnený nárok vzhľadom na svoje súčasné majetkové pomery, nevylučuje to, že jeho majetkové pomery sa v budúcnosti môžu zmeniť. Do pozornosti dal aj skutočnosť, že ochranu žalovanému poskytujú aj samotné právne predpisy upravujúce výkon súdneho rozhodnutia, keď stanovujú jeho maximálne medze. Sociálne a majetkové dôvody žalovaného tak nie sú spôsobilé meniť a ovplyvňovať výklad relevantných právnych predpisov. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v súlade s ustanovením § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné. Súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré však nesprávne právne posúdil. Odvolací súd nevyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu v súlade s § 382 CSP, keďže zmena rozhodnutia spočívala v aplikácii totožných ustanovení ako vo svojom rozhodnutí použil súd prvej inštancie a k novej aplikácii moderačného práva súdom predložil žalobca v priebehu konania svoje stanovisko.

11. O odvolaní žalovaného bolo rozhodnuté postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a cotrario, pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na príslušnej webovej stránke najmenej 5 dní pred rozhodnutím.

12. Z ustáleného skutkového stavu nebolo sporné, že žalobca ako poisťovateľ motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda vyplatil dávky invalidného dôchodku, ktoré boli vyplatené poškodenému Sociálnou poisťovňou za obdobie od 8.11.2012 do 7.11.2013 v celkovej výške 3.941,14 eur a za obdobie od 8.11.2013 do 7.11.2014 v celkovej výške 4.033,92 eur, teda spolu suma 7.975,06 eur. Tiež je nepochybné, že sa nejedná o sumu konečnú, ale o sumu, ktorá sa bude v budúcnosti opakovať, keďže poškodený má nárok na výplatu invalidného dôchodku až do doby, pokiaľ nenadobudne nárok na starobný dôchodok, s prihliadnutím na skutočnosť, že poškodený M. B. je narodený v roku 1978. Znamená to, že nárok na výplatu starobného dôchodku, ak budú splnené ďalšie zákonné podmienky nadobudne najskôr niekedy v roku 2040. Tento údaj nie je možné v súčasnosti presne stanoviť vzhľadom na vyvíjajúcu sa právnú úpravu v oblasti ustálenia dôchodkového veku. Nepochybné však dnes možno konštatovať, že minimálne dvadsať rokov bude trvať nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu vyplatených súm. Ide o veľmi dlhé obdobie, ktoré je nutné zohľadniť pri stanovení výšky primeranej náhrady vyplatených súm. Zo záveru Najvyššieho súdu SR je nepochybné, že žalovaný je povinný vo forme regresnej náhrady platiť žalobcovi náhradu vyplatených súm tak, aby táto regresná náhrada mala výchovný účinok. Je nutné, aby žalovaný aj po plnení v prospech žalobcu mal zabezpečenú dôstojnú životnú úroveň tak, aby mal dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie základných životných potrieb seba ako aj svojej rodiny, teda osôb, ktoré sú odkázané výživou na jeho príjem. Túto sumu je nutné ustáliť tak, aby zahŕňala mesačné náklady na stravu, bývanie a ostatné výdavky - oblečenie, hygiena, bežné potreby, ako aj určitú finančnú rezervu pre použitie v mimoriadnych situáciách. Právo každého občana na zabezpečenie dôstojnej životnej úrovne je právom, ktoré je v súlade s Ústavou, s nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky, medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná ako aj s právom Európskej únie. Preto je v danej veci nutné vychádzať z možností a schopností žalovaného dosiahnuť určitý príjem, ako aj z nutnosti jeho nevyhnutných výdavkov v súvislosti so zabezpečením vyživovacej povinnosti voči členom jeho rodiny.

13. Vzhľadom na zistené sociálne pomery žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že nie je v silách žalovaného za súčasnej situácie, teda počas existencie vyživovacej povinnosti k trom maloletým deťom a za stavu jeho súčasných príjmov a výdavkov zaplatiť žalobcovi sumu vyššiu za žalované obdobie než sumu 720,- eur. K ustáleniu tejto sumy dospel odvolací súd po zhodnotení príjmov a výdavkov žalovaného. Je primerané, aby žalovaný zaplatil za nárok ako náhradu vyplatenej poisťnej sumy sumu vo výške 30,- eur mesačne za citovaného obdobia, čo pri počte mesiacov 24 činí sumu 720,- eur. Odvolací súd mal za to, že v prípade vyššie stanovenej sumy nebude schopný žalovaný zabezpečiť dôstojné životné podmienky pre život jeho rodiny, čo je nepochybne v rozpore so zásadami, ku ktorým sa Slovenská republika hlási a medzi ktoré patrí aj ústavná garancia práva na dôstojnú životnú úroveň. V tejto súvislosti je nutné poukázať na to, že žalobca ako poisťovacia spoločnosť na základe zákona musí kryť zvýšené riziko škôd, ktoré sú spôsobené pri prevádzke motorového vozidla, a to aj v prípade, ak dôjde k situácii ako to bolo v tomto prípade, že škoda je spôsobená pod vplyvom alkoholu. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno za jednotlivé „skratové konania“ sankcionovať škodcu počas trvania prakticky celého jeho aktívneho života tým, že by v neprimeranej miere znášal následky svojho neuváženeho konania, ktoré bolo v rozpore s právnym predpisom, a za ktoré bol aj právoplatne odsúdený.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil čiastočne rozsudok súdu prvej inštancie nad sumu 720,- eur, ktorú považoval za primeranú vzhľadom na argumentáciu vyššie uvedenú.

15. V súvislosti s uvedeným považoval odvolací súd odvolacie námietky žalovaného len za čiastočne dôvodné. Nestotožnil sa s jeho názorom, že úlohou súdu je len posúdenie správnosti aplikácie vyhlášky č. 423/1991 Zb., bez možnosti zásahu do právomoci poisťovateľa vymedzenej § 25 citovanej vyhlášky.

16. Správnosť uvedených záverov odvolacieho súdu je potvrdená aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 1Cdo/73/2019 a nálezom IV. ÚS 377/2018.

17. O trovách celého konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

18. V danom prípade je podľa názoru odvolacieho súdu nutné aplikovať ustanovenie § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku vzhľadom na čiastočný úspech sporových strán.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).